XII. KIEL LA SAĜULOJ DE L'DEJ OPINIAS LA TURNANTAN ŜIPON KOMETO.

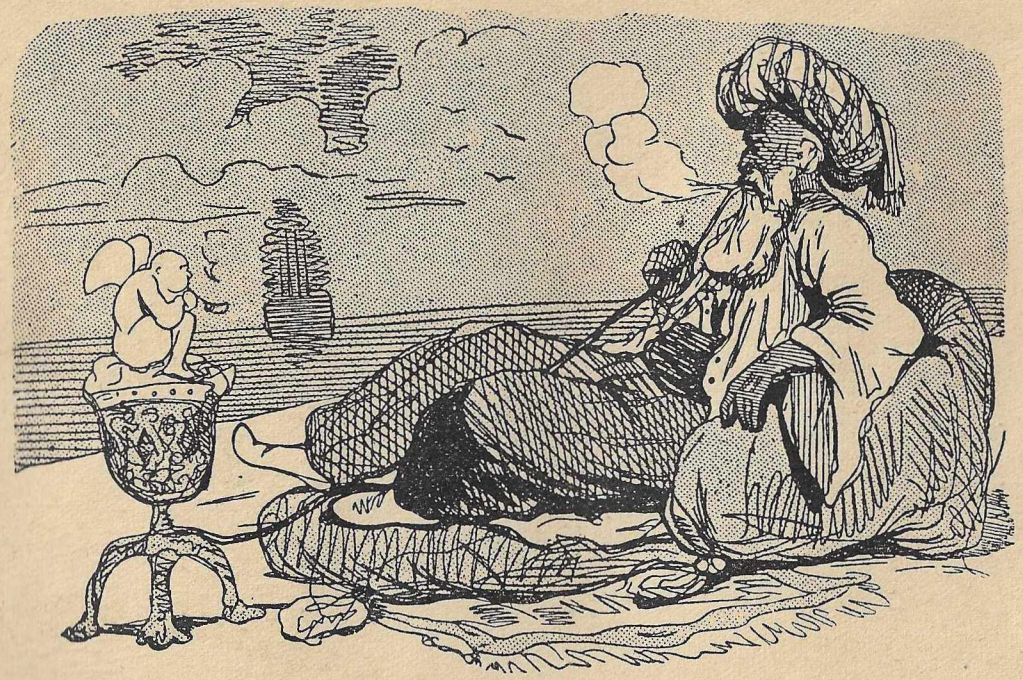

Pace sur la marorando,
Jen la Dej de Alĝerlando,
Fumas grandan nargileon,
Kun veziroj trinkas teon
Dorme dum la ondoj fluas,
Ĉar terure li enuas.

Fine en la malproksimo
Ĉe la horizonta limo,
Li nun faras observaĵon,
Strangan supernaturaĵon:
Gigantega turnludilo
Aŭ fantoma korktirilo.

Nargileo = turka akvopipo.

Li kunvokas la saĝulojn,
Ĉiujn klerajn kortegulojn,
Kaj demandas post alveno
Kaŭzon de la fenomeno. —
Se ĝin ili ne sciigos
Tiam ilin li pendigos.

Tion certe li intencas.
Ili, palaj, tuj komencas:
La objekton observadas,
Multajn librojn tralegadas. . . .
Malesperas, — ĉar, ho ve!
Ankaŭ ĝin komprenas ne.

Kiam la debatoj finas
La plejmulto determinas
Ke ĝi estas ja kometo. —
Klarigita la sekreto!
Estas nun traktat' verkata,
Al la reĝo prezentata....

„Reĝa Moŝto, ili diris,
„La konvinkon ni akiris;
„Ĝi por vi signifas gloron,
„Altan plej ĉielhonoron!
„Kiel laŭdo de l'Profeto,
„Al vi venis jen kometo."

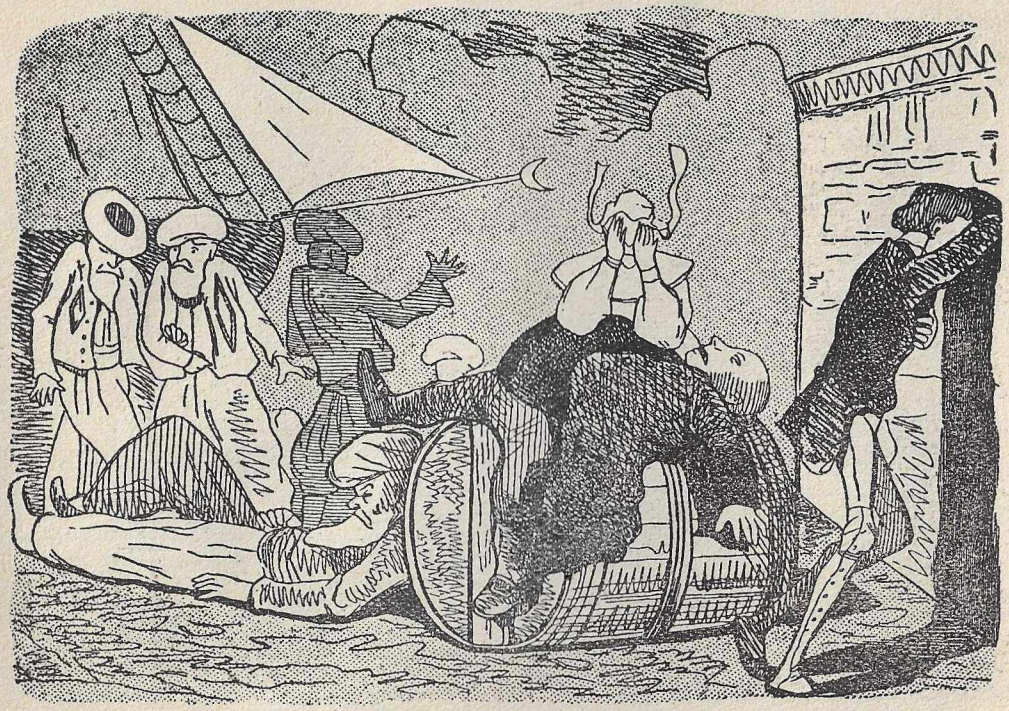

Centmil' frankoj dividiĝis. —
Sed... la ŝipo albordiĝis. —
La ŝipanoj duonsvenaj,
Kapturniĝaj, makulplenaj,
Ne plu pro la ĉirkaŭkuroj
Povis stari sur la kruroj.

Longkrurul' jam vomi devas,
Ursul', kapdolore krevas.
Dik', vomena kaj kolika,
La Turkaro tre kritika.
Ĉiuj sentas sin sen povoj
En ŝancelaj palpaj movoj.

Sed la Dej en la afero
Ne sin regis pro kolero
Kaj pendigis sen prokrasto
La klerulojn en la masto,
Ĉar li nun tre klare spertis:
Ili false ja asertis.

La kristanoj ĉiuj tri
Estas sklavoj nun por li.
Longkrur' peze ĉenŝarĝita
Al la kampo tuj sendita,
Devas jen, kruela puno,
Laboregi en la suno.

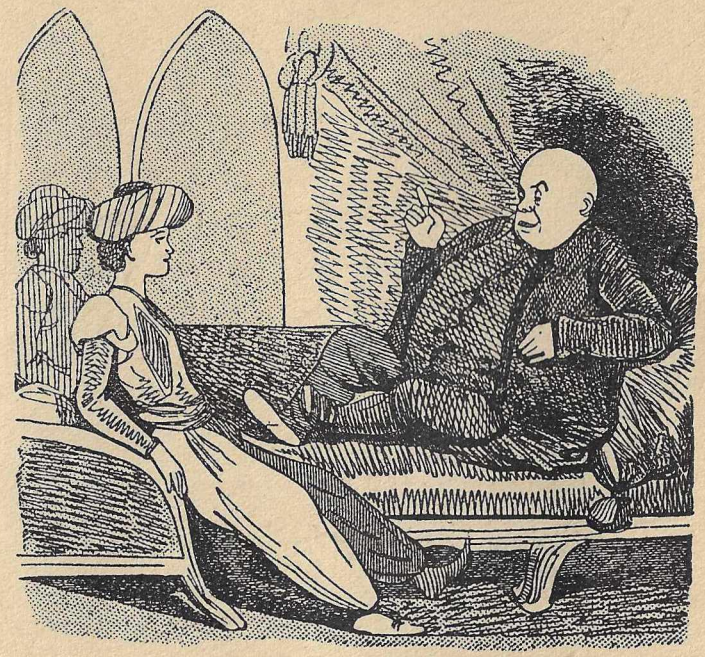

Sed montriĝis ke Dikulo
Estas vera kapablulo,
Granda por la Dej trezoro,
Kaj dumvive nun „doktoro",
Por la princoj elektata
Kiel instruist' privata.

Sed la princoj, tre ludemaj,
Estas tute ne lernemaj.
Ne alloga la laboro,
Sed la dorso de l'doktoro.
Rajdi estas ja plezuro
Kaj amuza aventuro.

Dik' „instruas" tre talente,
Ambaŭ ridas plenkontente,
Sed responde al admonoj:
„Lernu por la lecionoj,"
Sonas: „Ho, ne volas ni,
Sed ludadi ja des pli!"

Dum tumulto surdiganta
Jen le Dej nun eniranta
Filoj miaj — ho, mi kriu:
„Morgaŭ alfabeton sciu!
„Aŭ je horo akurata
„Vi, doktoro, pendigata!"

Diĉjo tremas pro teruro:
Pendi estas ne plezuro.
Li komencas tuj penadi
Alfabeton ripetadi. —
Sed, aŭskultas la unua,
Kion faras nun la dua?

Alligita al la kruro
De l'Dikulo estas ŝnuro.
Kaj por tion plipezigi
Iras trabon li alligi
Kiam Diĉjo volis movi,
Li ekmiris, ĝin ne povi.

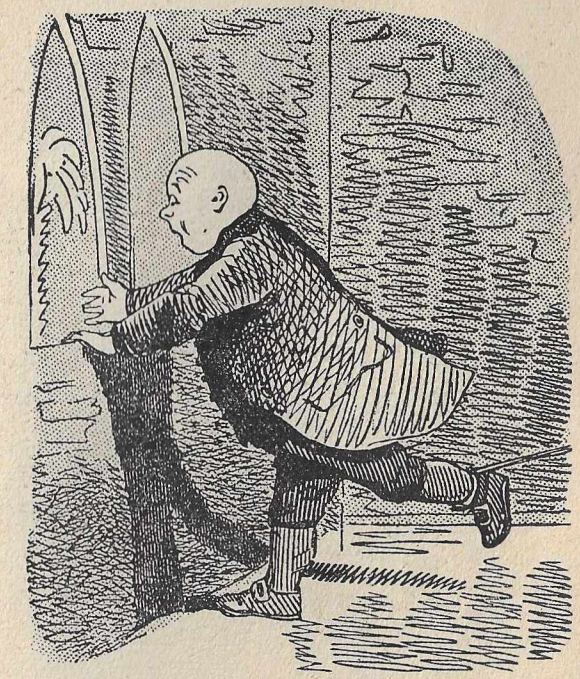

Poste ili forkuregas,
El la pordo. Dik' petegas:
„Karaj princoj, ho kompatu!
„Alfabeton ankaŭ ŝatu!
„Se ne ĝin al vi sciigos,
„Via patro min pendigos!"

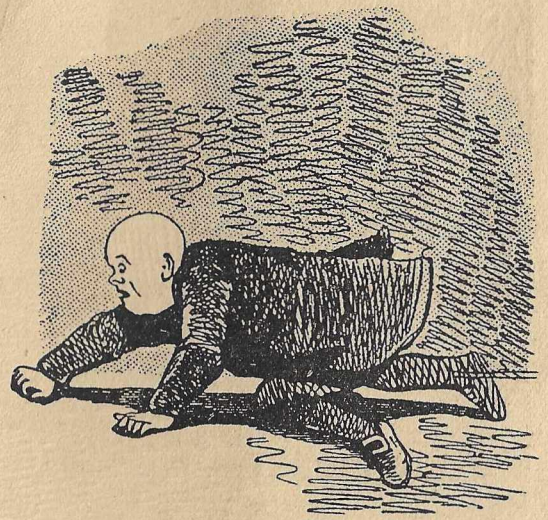

Nun li senespera estas.
Nur forkuri al li restas,
Sed la trabo lin tenadas
Kiom ajn li ĝin tiradas,
Savi vivon nur sukcesus
Se la trabtirado ĉesus.

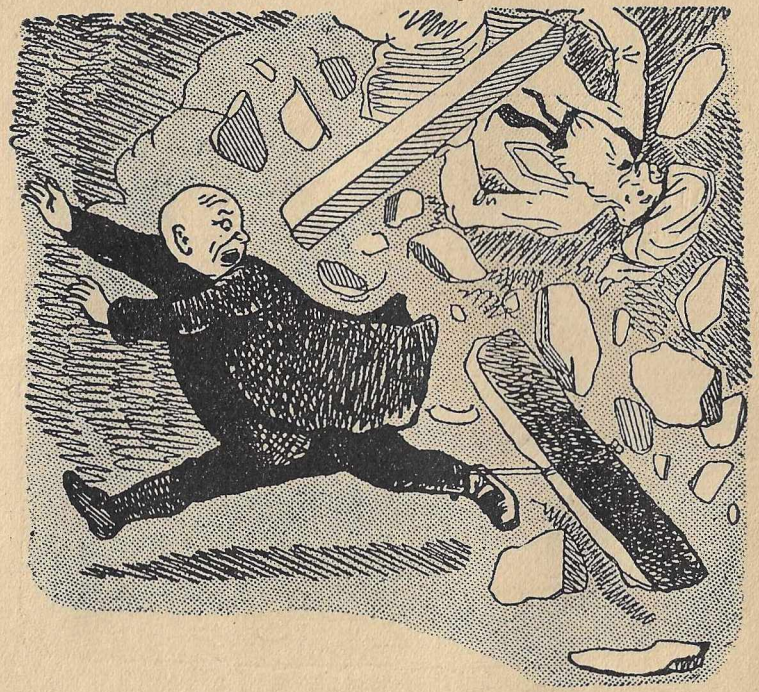

Fine ja per ektirego
Postlasiĝas la trabego.
Sed la mur', kun granda bruo
Ruiniĝas pro la skuo.
Tuta ĉambro frakasiĝas
Diĉjo preskaŭ freneziĝas,

XIV. KIEL LA DIGNA TRIO FORKURAS

Do li saltas timigita
Tra fenestro malfermita.
Sed la trabo ja ne pasas
Kap' malsupren nur lin lasas.
Kaj terura pozicio
Pendas li kun akra krio.

Tuj la princoj nun aliras
Jen bedaŭras, kaj jen miras,
Helpi ili nepre volas
Pri ludado ne parolas,
Sed sen ia aparato
Savas lin de tiu stato.

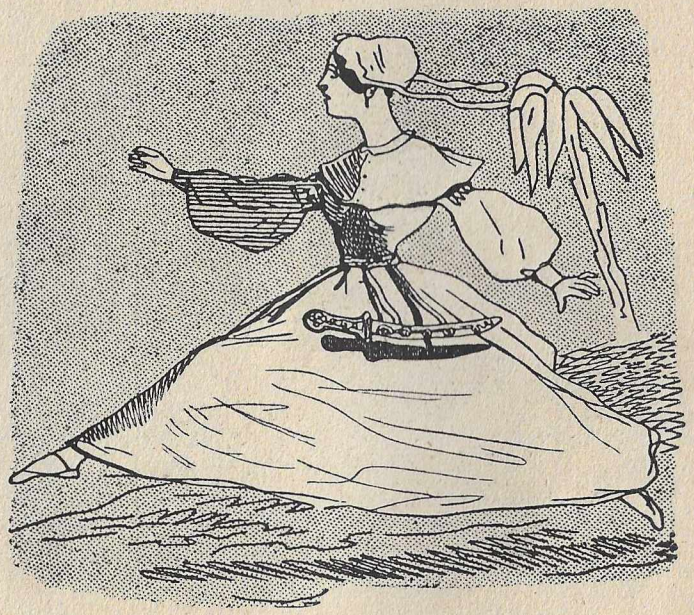

Jen en stara pozicio,
Tuj revenas la manio.
For sin savi kuregante
La trabegon kuntrenante,
Kvankam tiu malhelpaĵo
Vere estas sensencaĵo.

Ursul' vidas la kuranton;
Por ne perdi la amanton,
Tuj lin sekvas decidite
Per la glavo provizite. —
Ho, ŝi certe lin defendos;
Absolute li ne pendos.

XIV. KIEL LA DIGNA TRIO

Intertempe frat' amata
Punlabore okupata,
Sub kontrole de gardisto,
Estas kampa laboristo.
Jen batata kaj ŝvitanta
Sola kaj malesperanta.

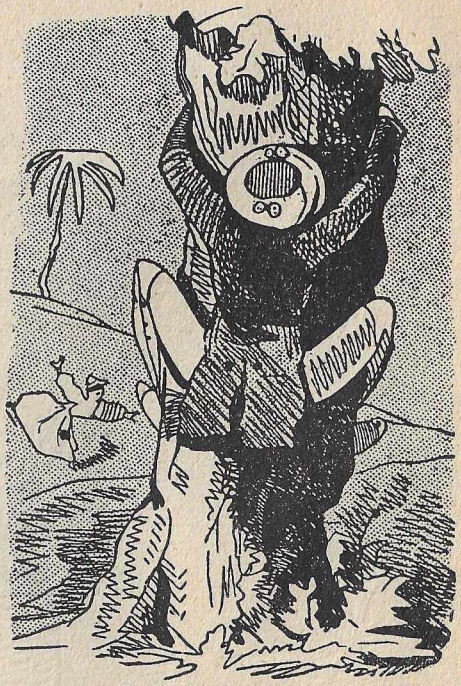

Iutage li ekvidas,
Ke fratinjo forrapidas.
Li terure ektimiĝas,
Al arbaro forpeliĝas
Kaj sur kverko altkreskita
Sin tenadas nun kaŝita.

La branĉaro estas dika
Kaj la trunko tre fortika,
Sed la spionin-okulo
De la bonfratin' Ursulo
Baldaŭ ekrimarkas ĝin
Kaj laŭtvoĉe vokas lin.

Li sin tenas surda-muta
En la alta trunko kruta:
Li preferas la sklavecon —
Nur ne ŝian trudemecon.
Kaj plej feliĉiga trovas
Ke ŝi ja ne grimpi povas.

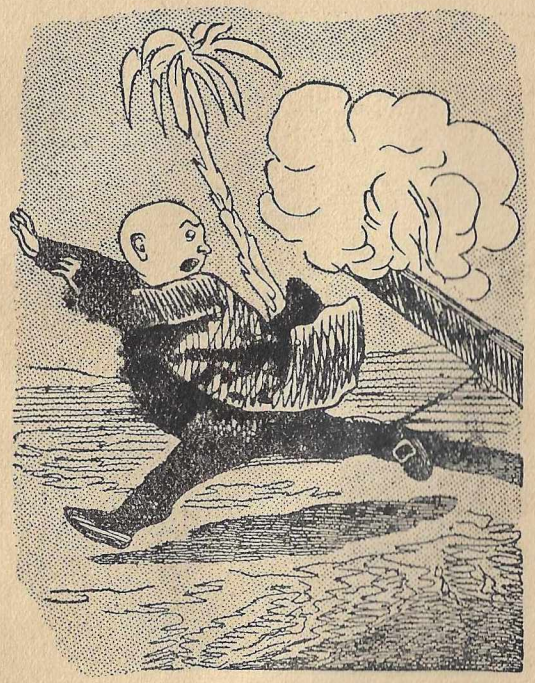

Al la trabo kuntrenata
Jen danĝero alligata: . . .
Pro frotado kontraŭ tero
Baldaŭ montras sin fajrero,
Kiu kreskas, ve, Dikulo
Ĝis, timiga fajra brulo.

Seka herbo kaj kreskaĵo
Estas bona bruligaĵo
Ĉieloke flamoj lekas,
Pro terur' leonoj blekas,
Kiu vivas, jen sen ordo
Kuras al la mara bordo.

Longkrurulo ankaŭ flaras
La bruladon . . . sin preparas,
Jen la arbon nun forlasi
Kaj la flamojn tuj trapasi.
Kiam li malsupren venis,
Jam la trunko fajron prenis.

Ursul' lian manon prenas
Kontraŭvole lin kuntrenas,
Sekvas Dik' kun laŭta ploro.
Homoj, bestoj nun en ĥoro
Bruas, blekas kuregantaj. —
Ĉie scenoj kortuŝantaj.

XV. KIEL PRO LA FORKURO ĈIUJ

Ho, la fajro sin etendas,
Ĉies vivo nun dependas
De l'atingo de la maro.
Tien do la tuta aro. —
Ĉiuj naĝas dum momento . . .
Poste regas mort-silento.

Traboparto nur lasita,
Ne entute bruligita,
Por la trio nun flosilo.
Tre bonvena vivsavilo. —
La plendinda Dej jen dronas;
Dik' ankoraŭ lin admonas.

XVI. KIEL LA VOJAĜO SUR LA TRABO SUKCESE FINIĜAS.

Jen flosadas nun la trio
Dolĉe for en kompanio. —
Fine ĉe la horizonto
Ho feliĉo! Ŝip' savonta!
Ĉiam pli ĝi proksimiĝas,
La espero pligrandiĝas.

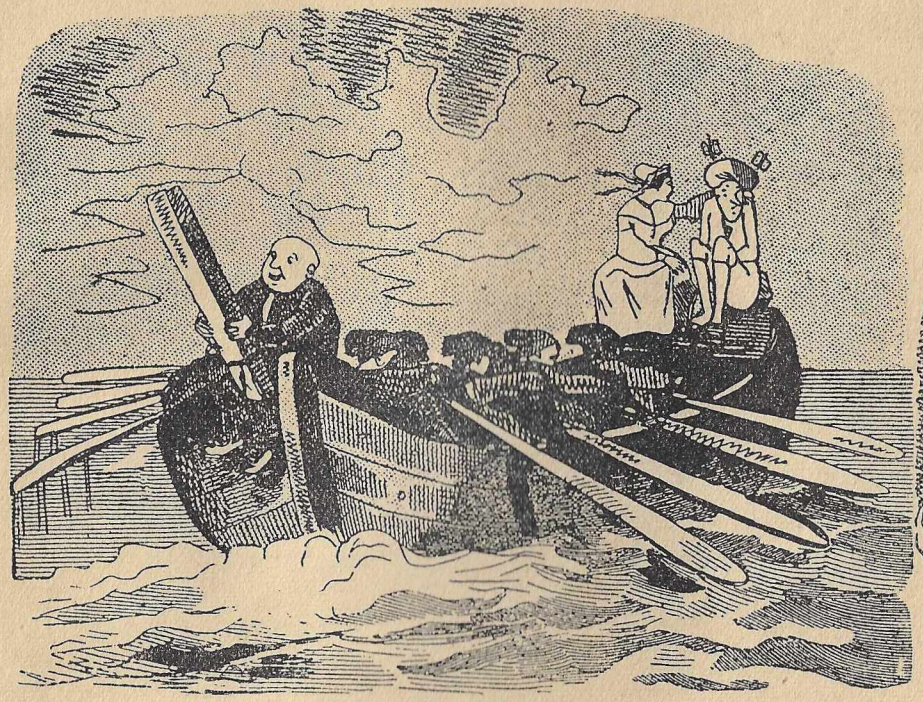

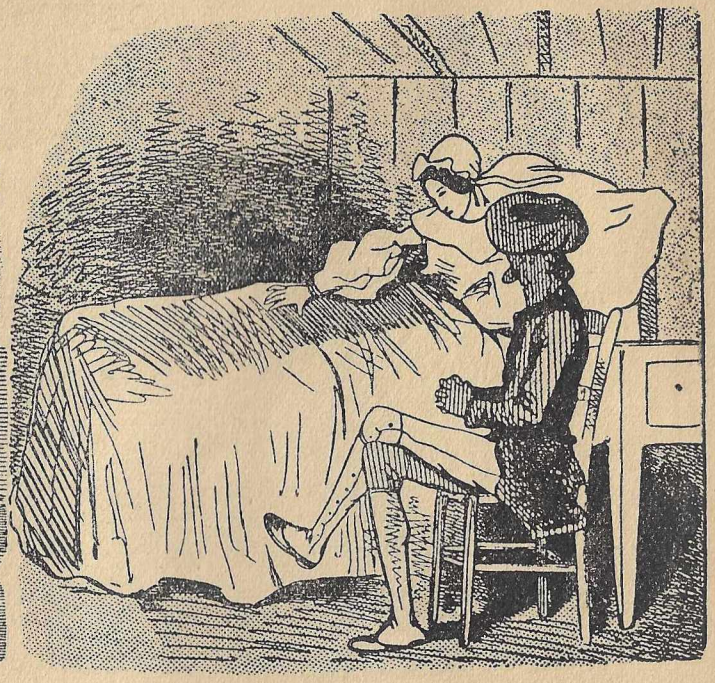

Baldaŭ venas nun boato,
Kiu, en plendinda stato
(Pro malvarmo ili tremas)
Ilin al la ŝipo remas,
Kie ili — bona sorto —
Nun savitaj de la morto.

Sed virin' ne estas rano...
Jen Ursula pro malsano
Dum semajno jam enlita
Reŭmatisme turmentita,
Dum frateto, amodanke
Ĉiam sidas ŝiaflanke.

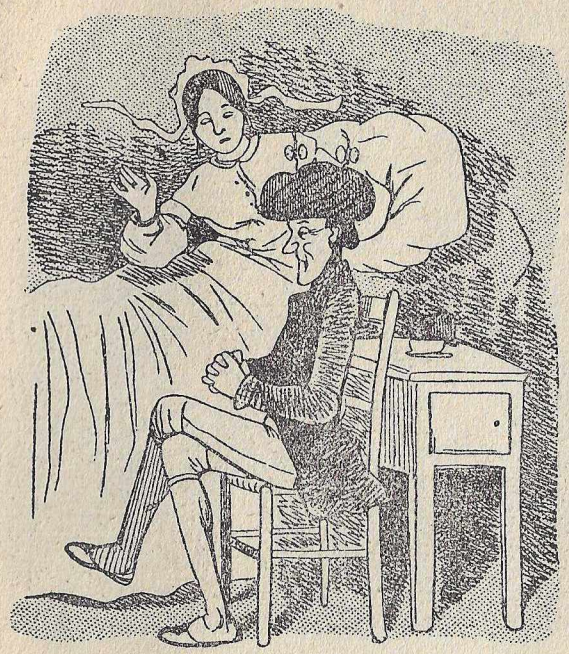

„Kruĉjo, ĝemas ŝi dolore
„Se ci amas min tutkore,
„Tiam volu min promesi,
„Se mi mortos, ne forgesi
„Ke ci lasos la kaptadon,
„La frenezan kolektadon."

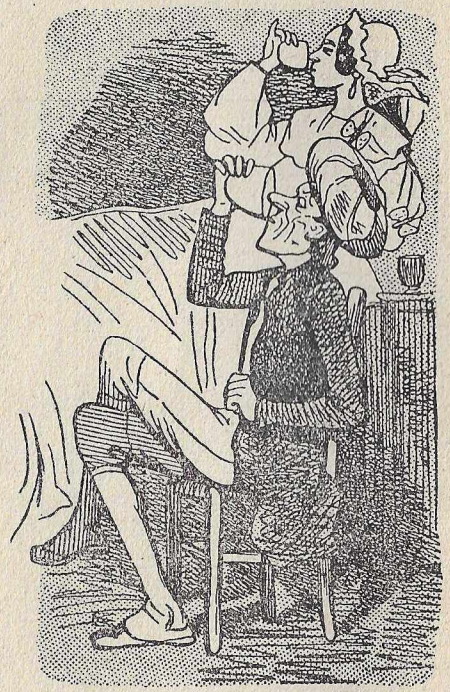

Longkrurul' post tiu vorto
Iĝis pala kiel morto.
Do ŝi iras tuj enŝuti,
Kuracilon por engluti.
Sed maldolĉa multe pli
La promeso ja por li.

La ronkado lin sciigas :
Ŝia dorm' sin profundigas,
Piedfingre li foriras,
Laŭ ŝtuparo sin eltiras
Kaj sin tre silenta tenas
Ĝis li surferdeke venas.

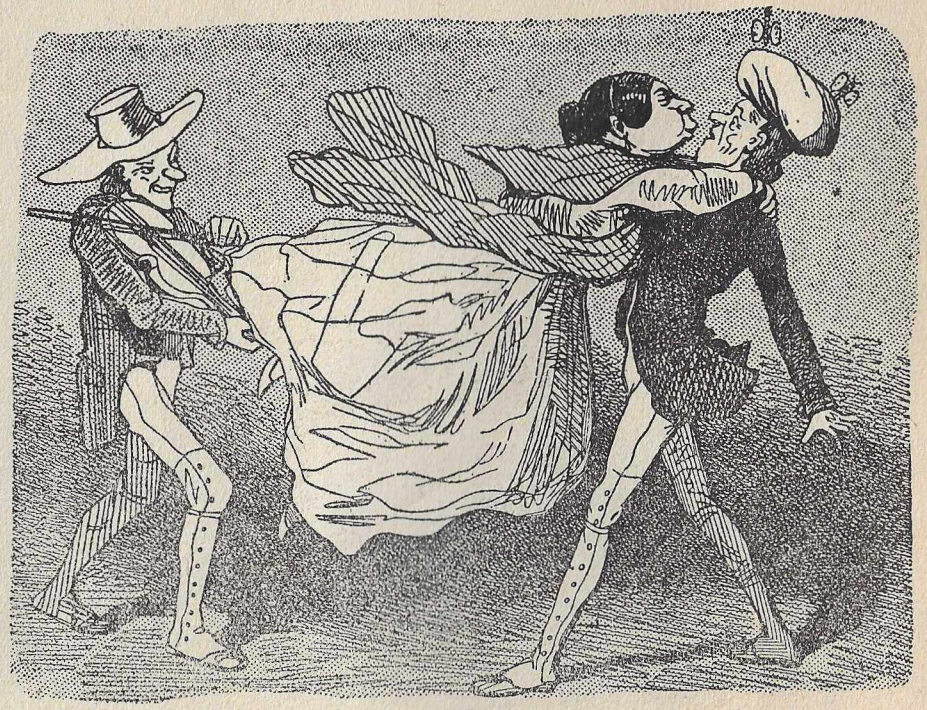

Nun surpriz' . . . ĉielo mia ! . .
Jen la fianĉino lia,
Staras antaŭ li subite,
Ĉirkaŭbrakas lin ravite,
Krias, kisas . . . violono,
Ludas per belega sono.

XVII. KIEL SINJORO LONGKRURULO REE FORKURAS.

Penjo krias: „Ho trezoro!
„Restu nun ĉe mia koro!
„Ni foriru rapidege!"
Li kapneas malgajege. —
Pro promeso al Ursulo
Estas li malfeliĉulo.

Tuj ŝi venkas la dilemon,
Forte vekas lian emon.
„Ho anĝel' la lando mia
„Estas ejo papilia!" —
Nun li ne rezisti povas...
„Dolĉulin', mi ĉion provas!"

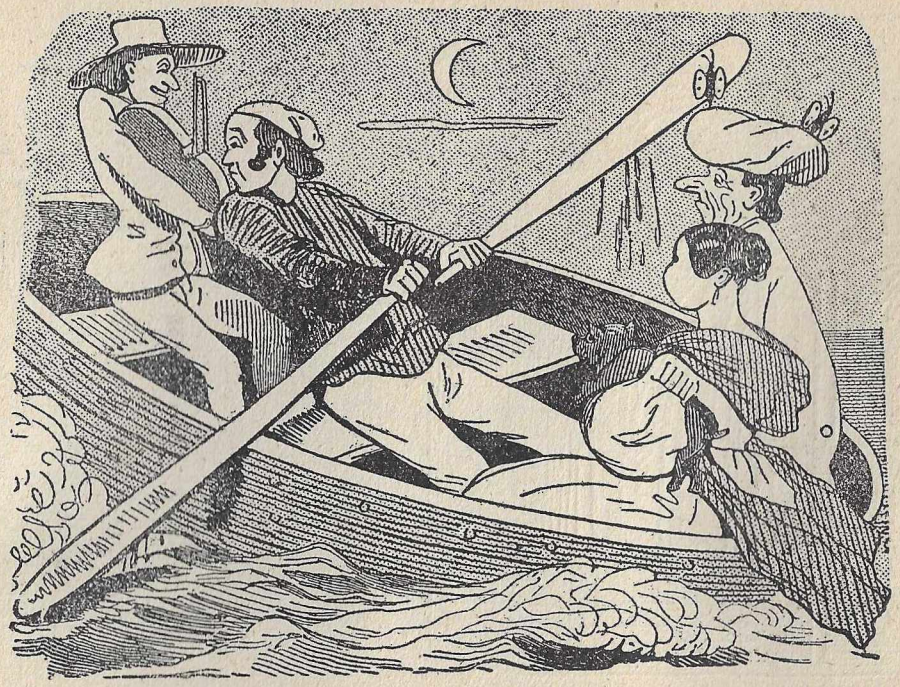

Antaŭ ol Ursul' vekiĝas,
Ĉiu bone nun pretiĝas.
La ŝipestro — bonfaranto,
Donas barkon kun remanto,
Kiu en plej bona ordo
Ilin portos al la bordo.

Longkrurul' kaj Petronela,
Kun la mopso dika, bela
Kaj la gaja muzikisto,
Ideala por sportisto,
Estas gaja kompanio
Por la rema energio.

Post dormado saniganta
Ursul' estas vekiĝanta. —
„Foririnta la fripono!"
Krias ŝi per laŭta tono.
„Frato, ĉu vi aŭdas min?"
Ho, li ne respondas ŝin.

Krur'jam estas malproksima. —
Kun furiozo superlima,
Ursul' ĉiujn flanken ĵetas.
Timon en la korojn metas,
Prenas ŝnuron sen prokrasto
Grimpas sur la granda masto.

Ĵus la barko albordiĝas
Ĉiuj ĝoje surteriĝas
Kaj kun gaja „La Espero"
Ili staras sur la tero.
Eĉ la mopso pro kontento
Kunmurmuras en konsento.

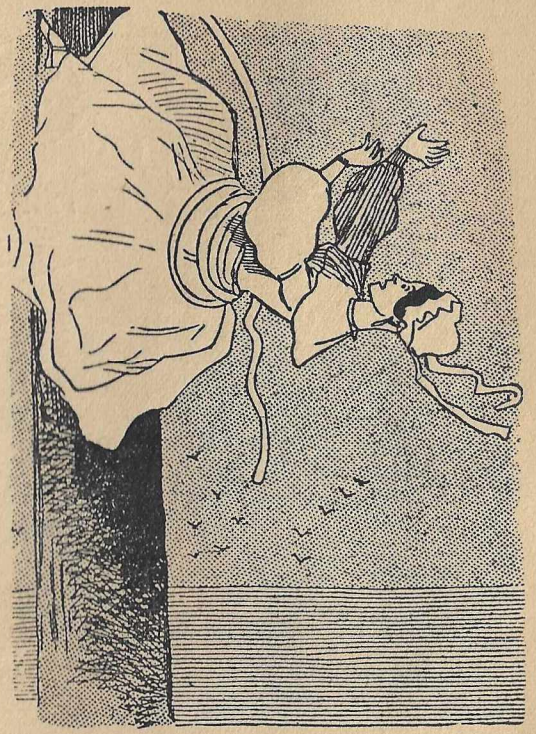

Vidas ŝi ke li alvenas,
Pro koler' ne plu sin tenas,
Kun kriego korŝiranta
Ŝi baraktas jen falanta,
Sed feliĉe : ŝnurligilo
Estas ŝia vivsavilo.

XVIII. KIEL URSULA PRO FURIOZO PLENDINDE TROVAS SIAN FINON.

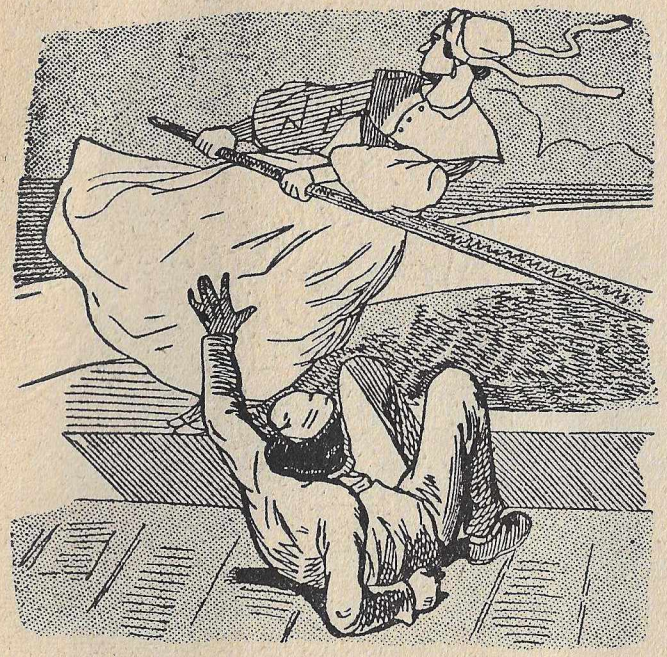

Kiam ŝi malsupren venis,
Tuj la direktilon prenis,
Forpelita direktisto. —
Kiel lerta ŝipmaristo
Provas ŝi sin albordigi
Rifojn eble eĉ forigi.

Sur la rifojn tuj ĵetita,
Jen la ŝipo frakasita,
Ursul' tion ne atendas,
Ne pro la dronantoj pentas,
Ne haltadas, sed kuraĝas
Al la bord' rapide naĝas.

Ankaŭ Diĉjo kun la trabo
Montras sin kuraĝa knabo.
Ĝi nun estas tre bonvena,
Antaŭsigno esperplena,
Starigante sin sur ĝi,
Al la bordo flosas li.

Sidas jen la juna paro
Sur la bordo de la maro,
Sed tuj krias Longkrurulo:
„Ho, jen naĝas ja Ursulo!"
Ili, plenaj de teruro,
Iras per rapida kuro.

XVIII. KIEL URSULA PRO FURIOZO PLENDINDE TROVAS SIAN FINON.

Teron Diĉjo nun atingas,
Vive per la brakoj svingas
Kaj kuradas en rapido
Pro baldaŭa la revido.
Li spiregas tre kaj ŝvitas,
Ĉar la trabo post li glitas.

Ursula jen alkuradas.
Oni treme atendadas.
Staras ja sen ia vorto
Pro la tro fatala sorto.
Krur' similas je mortanto
Dum muzik'... funebra kanto.

XVIII. KIEL URSULA PRO FURIOZO

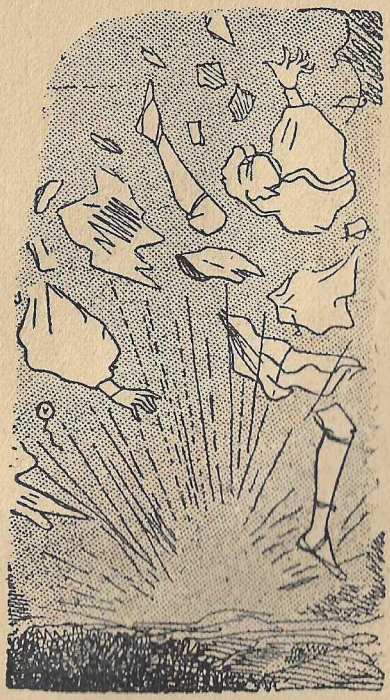

Ursul' venas ; — sed aŭdinta :
Krur' sin estas promesinta.
Al la fremda Petronelo,
Ŝi jen saltas el la felo :
Kun tondrega bomba laŭto
Ŝi eksplodas el la haŭto.

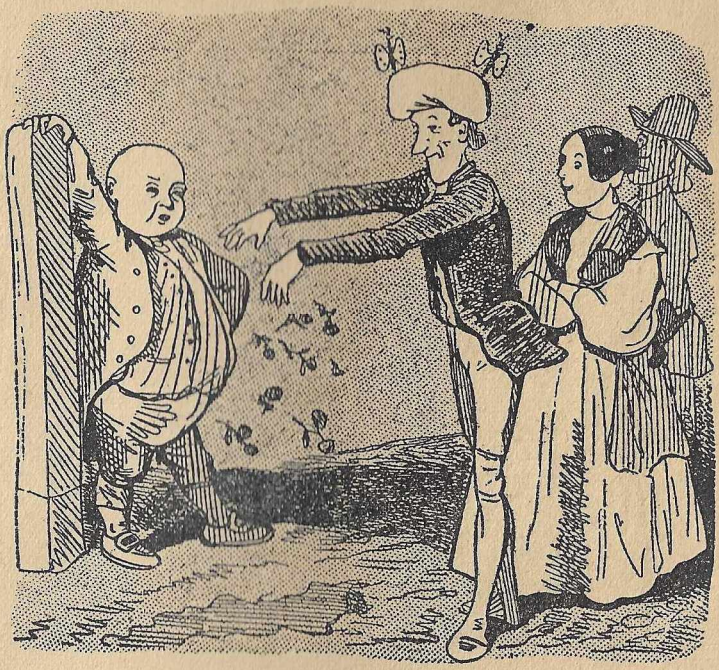

Longkrur' fosas propramane,
Laŭ kutimo tre kristane,
Por ŝi tombon, kun Dikulo —
Larmoplena la okulo.
Rozojn poste ili ĵetas
Kaj la teron nun remetas.

Plue ili nun iradas
Kien Petronel' gvidadas.
Ĝoje ili forpromenas
Ŝi lin ĉe la brako tenas.
Gaje muzikist' saltetas,
Ĉiuj dolĉe ekridetas.

Je la fino de l'vojaĝo,
Ĉe rigardo de l'vilaĝo,
Nel' kun granda karesemo
Traktas pri aparta temo,
Kisas, tusas dum plorado
Kaj balbutas post ĝemado :

„Ve, pri io mi silentis,
„Ĉar mi tion multe pentis . . .
„Mi. . . ne tute plu. . . fraŭlino. .
„Sed... verdire... jam... vid-vi-no...
„Ok infanojn mi posedas . . .
„Tio ja . . . cin . . . ne tro tedas ?"

Stranga estis la mieno
De Krurul' ĉe la alveno.
Sed, konante tuŭan ĉenon
Kaj la dolĉan ĉirkaŭprenon,
Li ekkriis: „Nu, bonege!
„Mi jam amas vin treege!"

XIX. KIEL FINE ĈIO FINIĜAS MIRAKLE BONE.

Kaj jen, post feliĉa jaro,
Sceno de l'konata paro.
Tia familia rondo
Ne plu estas en la mondo.
Meze de l'infanaj krioj,
Duarange . . . papilioj.

Dik-amiko kunloĝadas
Kaj la bubojn instruadas,
La titolon de doktoro
Li tenadas en honoro,
Kuntrenante — ne malbele —
Sian trabon tre fidele.

Ankaŭ la violonisto,
La fidela muzikisto,
Ofte venas sen prokrasto
Sin inviti kiel gasto.
Glaso da bongusta vino —
De l'rakonto jen la **Fino.**